

Tehetségoldalak

Új digitális rovatunk a Dóczy Református Akkreditált Kiváló Tehetségpont kezdeményezésére indul el. Ennek tartalmát az első alkalommal Dr. Kavecsánszki Máté és Perla Erzsébet állította össze. A célunk az, hogy olyan tehetségígéretek mutassunk be, akiknek tevékenységében már kidomborodik az erősségük, mert jegyzett eredményeket érnek el és belső motivációjukkal példaként szolgálnak a Dóczy közössége számára.

A Tehetségoldalak első tartalmaként olyan 2020-ban készült interjúkat és alkotásokat nyújtunk át az olvasóknak, amelyek a pandémia miatt kialakult helyzetben nem jelenhettek meg a HírmonDóczyban. Iskolánk kiemelkedő tehetségei számára mindenképp szeretnénk fórumot biztosítani, ezért a Tehetségoldalak első tartalmaként az ő beszélgetéseiket, műveiket publikáljuk.

Kalmár Zsombor történelemből készített kimagasló színvonalú kutatást, ennek háttérét tanár úr foglalta össze, hogy mindenki számára egyértelművé váljon a szakmai szempontok jelentősége is. A zárógondolatai pedig betekintést nyújtanak abba a világba, amelyik Zsombor útja lehet. Az interjút Kalmár Eszter – felkérésre – készítette a testvérével, és a kérdéseket is annak tükrében kapta meg, hogy a tehetség témakörét járják be a bemutatás során.

A másik interjú során Perla Erzsébet tanárnő olyan diákokat ültetett le a könyvárban egy asztal köré, akik mind az irodalomban jeleskedő, alkotó tizenévesek, de már vannak olyan írásaik, amelyekből kitűnik az, hogy képesek az utcán heverő témákat úgy megragadni, hogy az elűt a köznyelvi írásbeliség stílusától, és a szépirodalmi stílus létrafokán lépegetővé válik.

Iskolánk meseírói vénával megáldott tehetségeit mutatjuk be a Fabulák címszó alatt. A tanulságos állatmesék szerzői modern köntösbe öltöztették a régi műfajt, korszerű, mégis örökérvényű mondanivalójuk kifejezésének szolgálatába állítva azt.

A fabulákat követő prózai alkotás a Lila lélek címet viseli, szerzője iskolánk tanulója, aki anonimitásban szeretne maradni. Elgondolkodtató és sajátos hangulatú műve számos kérdést vet fel, melyek megválaszolását az alkotó az olvasóra bízta.

A Tehetségoldalak záró egységében olyan irodalom-dolgozatokból válogattunk szemelvényeket, amelyek a 2020-as év megrázó közös tapasztalatát: a Covid-19-világjárvány okozta karanténban való létet mutatják be. A szerzők a gimnazisták alapvető élményeit, megfigyeléseit ragadták meg és öntötték igényes formába.

Fgy tehetség(igéret) a társadalomtudományok területén

Kalmár Zsombor

A kutatóvá válás folyamata élethosszig tartó küzdelem, eredményességének értékelése pedig jobbára az életmű lezárulta után történik meg. Minden tudomány történetének kikerülhetetlen területe a kutatói életút vizsgálata, amely főként a kiforrott, kész, jelentős tudományos teljesítmény alapján történik. Igazán nehéz azonban azoknak a motivációknak, kezdeti sikereknek és elkerülhetetlen nehézségeknek a vizsgálata, amelyek egy kutatót elindítanak a pályán. Pedig tapasztalatom szerint ezek azok az impulzusok, nagyon mély beidegződések, amelyek – szerencsés esetben – évekkel, évtizedekkel később is a kutatói pályán tartják az egyént, egyúttal pedig ezek szolgálnak példaként a kortársak, a követők, az utódok számára.

Tudósok között gyakran halljuk, hogy nem a tudomány, a kutatás az igazi kihívás, hanem a pályán maradás, pontosabban a maradni akarás. Ettől már csak egy valami nehezebb: az elindulás, illetve a jól indulás. Legalább három tényező szerencsés együttállása szükséges hozzá:

- 1) Az egyén saját teljesítményével szembeni önkritikus hozzáállása, a „még mindig nem tudok eleget” érzése, amely határtalanul nagy lelkesedéssel, tudásvágygal, a tudományos „igazság” keresésének fanatikus vágyával párosul.

2) Támogató környezet, amely minden kutatói pályán és annak kezdetekor is törvényszerűen jelenlévő kudarcok mellett is segíti az egyén küzdelmét, lelkiileg, illetve az objektív körülmények megteremtésével egyaránt.

3) Bátorság, mert a tudomány eredményei sokszor cáfolják a közvéleményt, szembemennek társadalmi vagy egyéni elvárásokkal, vágyakkal, és nagyon sokszor gondosan felépített légvárakat fújnak szét. Különösen igaz ez a társadalomtudományokra!

Előttünk egy tehetség! Kalmár Zsombor már nemcsak az iskolában, hanem azon kívül is rászolgált az elnevezésre. Elkészült egy tanulmány, amelynek minősége jóval túlmutat a középiskolai értékelési kategóriákon. Az egyetemi alapképzés szakdolgozatainak élvonalába tartozik ez a munka, amelynek szerzője nem az egyetemi alapképzés lezárására, hanem még csak az utolsó középiskolai évére készül. Itt a lehetőség tehát, hogy egy – többek reménye szerint – kutatói életpálya indulását láthassuk. A három feltétel adott: 1) Lelkesedés, szorgalom, önkritikus hozzáállás, kielégíthetetlen tudásvágy. 2) Támogató, gondoskodó szülői környezet, szintén igen tehetséges – motivációt, olykor egészséges versenyhelyzetet teremtő – testvérek, és egy tehetséggondozó középiskola. 3) Bátorság egy olyan kutatási témához, amelynek vizsgálatakor nemcsak a közvéleményben élő homályos képeket, evidensnek vélt állításokat kell megcáfolni, hanem sokszor a saját korábbi hipotézist is.

Kalmár Eszter interjúja Kalmár Zsomborral

1. Miért a történelem iránt éreztél olyan elköteleződést, hogy vállaltad a plusz erőfeszítéseket, a kutatással járó nehézségeket egy téma feldolgozása kapcsán?

A történelem iránt érzett érdeklődésem általános iskola alsó tagozatáig vezethető vissza. Kielégíthetetlen kíváncsiságomat táplálta, hogy már 5 éves korom óta rendszeresen látogatok múzeumokat, illetve az Indiana Jones-filmek is a történelem felé terelték érdeklődésem.

2. Mutasd be légy szíves a kutatási témád néhány mondattal, de úgy, hogy az ebben (a témában) kevésbé jártas kortársaid is megértsék a lényegét!

A templomos lovagok történetét dolgoztam fel a középkori Magyarországon a kutatásom során. Különös tekintettel egyetemes és magyarországi történetükre, a magyar hadviselés megváltozásában, kül- és belpolitikájában betöltött szerepüket, birtoklástörténetüket, folklórisztikus hagyományait, a rend felszámolásának lépéseit, valamint a magyarországi sajátosságait.

3. A középkor jelzője a mai napig a „sötét” melléknév. Talán ezzel kicsit skatulyázzák is azt a korszakot? Miért érdemes a mai diáknak, felnőttek ebbe a világba betekinteni, vagy úgy is mondhatom, hogy visszatekinteni a XXI. századból a középkor mindennapjaira?

Ahhoz, hogy megértsük a XXI. századi jelenünket, meg kell ismernünk a múltunkat. Számomra az egyik legizgalmasabb korszak a középkor, mert a szellemi és spirituális világ ebben a korszakban volt a legnagyobb hatással az emberek mindennapjaira.

4. Mi a kutatási témádnak az a néhány szempontja, amiből meg tudsz állapítani általános érvényű igazságokat?

Ismeretterjesztő irodalomra és divatos állhírekre alapuló hipotéziseink sokszor tévesek lehetnek, csak a valódi tudományos szakirodalomra és eredeti forrásokra alapozva vonhatunk le biztos következtetéseket. Feltételezésem az volt, hogy a templomos lovagrendnek nem volt jelenős szerepe a középkori Magyarországon, de ennek ellenkezője bizonyosodott be. (Pl.: Aranybulla, muhi csata stb.)

5. Mit gondolsz, hogy a középkori kosztümös filmek alátámasztják-e azt a világképet, amit Te a középkor kapcsán feltérképeztél?

Nem, alapvetően a középkorról szóló filmek hiányos ismereteken, sztereotip gondolkodáson, túlzásokon alapulnak, nem feltétlenül tükrözik a teljes igazságot, azonban vannak kivételek Pl.: A rózsza neve.

6. Milyen képességeidet fejlesztette leginkább a kutatás? Miben erősödtél meg? Mi az, amit már legközelebb rutinosabban fogsz előkészíteni vagy használni?

A szakirodalmak világában való tájékozódást, a források gyűjtését, digitális adatbázisok kiismerését. A dolgozat elkészítése, formai követelmények betartása. Nagy nehézség az elképzelt téma leszűkítése arra, amit valóban meg lehet valósítani.

7. Ne riasszuk el a kortársaid! De adjunk reális képet arról, hogy a kutatás során, a pályamunka benyújtásáig, a konferencián milyen nehézségekkel találtad magad szembe! Hívjuk fel a figyelmet az esetleges árnyoldalakra is! De adj tanácsot abból kiindulva, hogy ezeket Te hogyan győzted le!

Az iskolai felkészülés mellett rengeteg éjszakázás és koránkelés kellett ahhoz, hogy elkészüljek a pályamunkával, sok lemondással járt. A kutatás során rengeteg olyan információval találkoztam, ami miatt folyamatosan azt éreztem, sosem lesz kész a művem. Nehézséget jelentett a szóbeli előadás, nagyon rövid idő állt rendelkezésemre. Páratlan élmény volt a konferencián való részvétel. Valamint semmihez sem fogható az az érzés, amikor a kész bekötött munkát a nevemmel ellátva a kezemben tarthattam.

8. Mit gondolsz arról, hogy egy középiskolás diáknak miért van szüksége mentorra, ha sikerült az érdeklődési területét beazonosítania / megtalálnia, sőt még kutatási témába is szívesen belevágna?

Ez egy olyan dolog, ami nem jellemző a kortársaimra, mégis, a konferencián lehetőségem volt hasonló érdeklődésű és gondolkodású kortársasakkal megismerkednem. Valamint a kutatás során olyan kapcsolatot alakíthattam ki a mentortanárommal, amire máshogyan nem lett volna módom.

9. Mi a legkedvesebb élményed ezzel a kutatással kapcsolatban, amit e nélkül soha nem éltél volna át?

Egy mentor jártas az adott témában, segít a szakirodalom biztosításában, ajánlásában. Megismertet a tudományos kutatás helyes módszertanával, tanácsot ad abban, hogy a szerteágazó témát feldolgozható mennyiségűvé alakítsuk, formáljuk.

10. Milyen további terveid vannak, hogy ebből az érdeklődési területből akár a későbbiekben élethivatás legyen? Egyáltalán szerepel-e ez a hosszú távú terveid közt?

Ez egyértelmű, ahogy már az első kérdésnél is mondtam, ez egy régóta tartó szenvedély. Feltett szándékom folytatni a kutatást, és az ehhez hasonló megméréstetéseket keresését.

A kutatási téma

Nemcsak elkezdni nehéz! A társadalomtudományi kutatás nehézsége, hogy sohasem válik befejezetté, nem létezik „elkészült” állapota. A célja, hogy közelebb kerüljünk az egyén és a közösség cselekedeteinek, döntéseinek, viszonyulásainak, gondolatainak a megértéséhez, akár a jelenben, akár a múltban. Valójában nem az események a lényegesek, hanem a miérték és az ok-okozati összefüggések helyes felismerése.

A templomosokról szóló dolgozat talán tűnhet olyan témának, amellyel rengeteget foglalkoztak, és amiről nagyon sokan hallottak. Épp ez a lényege ennek a kutatásnak! Kalmár Zsombor nem pusztán a rend magyarországi történetét tárja fel, hanem többek között azt is vizsgálja, hogy a templomosok miért váltak annyira fontossá, hogy évszázadokon keresztül jelen legyenek olyan közösségek kollektív emlékezetében is, amelyek valójában sosem voltak kapcsolatban a renddel. Zsombor kutatásainak egyik legizgalmasabb – és a szaktudományok által eddig szinte alig kutatott – területe a templomosokkal kapcsolatos történetek toposz-szerűsége. Olyan történetek ezek – mint például a templomosokkal szembeni perek egyes vádpontjai –, amelyek az

antikvitás óta jelen vannak az európai közgondolkodásban, és rendre felbukkannak (még napjainkban is) egy-egy csoport kapcsán. Zsombor ezzel lényegében az összeesküvés-elméletek, illetve az álhírek „forgatókönyvének”, működési mechanizmusának kérdéseit is feszegeti, amivel az alapvetően történeti kutatás különös aktualitást nyer a jelenben.

Zsombor kutatásainak egyik különlegessége, hogy a társadalomtudományok különböző területeinek egymással összekapcsolódó sűrű szövedékén haladnak. A kutató itt messze eltávolodik a középiskolai tantárgyak rendszerétől, munkája nemcsak történelem, hanem jogtörténet, történeti folklorisztika, történeti antropológia, történeti néprajz és pszichológia. Igen nehéz, több tudományág ismeretét megkövetelő módszere ez a tudományos kutatásnak, hiszen itt a különböző társadalomtudományi területek eredményeinek együttes érvényesítésével kerülünk legközelebb a közösség és az egyén múltbeli és jelenkori cselekedeteinek, döntéseinek megértéséhez. Ez maga a társadalomtudományi szemlélet, amelynek elsajátítása – ideális esetben – már a középiskolában megkezdődhet.

Visszatérve a kezdethez: mindennél nehezebb az elindulás és a jól indulás. Kalmár Zsombor jól indult! Ettől nagyobb eredményt az elinduláskor egy ifjú társadalomkutató nem is remélhet.

Dr. Kavecsánszki Máté

Alkotók közt

Ahogy az irodalom születik a hírnév előtt

Amikor 2020. január 22-én (a magyar kultúra napján) a DRHE Kölcsey termébe igyekeztünk a DRHE Magyar Nyelv és Irodalom Tanszéke szervezésében meghirdetett mese-és novellaíró pályázatának díjkiosztó ünnepségére Egyed Zsófiával (7. A), Vitéz Katával (7. A), Kupás Virággal (10. B) és Homovics Pannával (10. C), akkor a mosolygós, nagy izgalmukat palástolni sem tudó négy lányra ránézve a Kossuth utcán – egy hirtelen ötlettől vezérelve – azt kérdeztem, hogy lenne-e kedvük egy négyes interjúhoz. Nem kértek gondolkodási időt, hanem rögtön igent mondtak.

Egyed Zsófia

Homovics Panna

Kupás Virág

P. E.: – Ki(k)nek mutatják meg először az írásaikat?

V. K.: – Apunak és a volt osztályfőnökömnek, akivel nagyon bizalmas kapcsolat épült ki alsó tagozatban. Csupa pozitív visszajelzéseket kaptam. Apukámtól tanácsokat is.

P. E.: – Szerinted lehet genetikusan örökölni az íráshoz a tehetséget?

V. K.: – Szerintem lehet. Nekem a nagymamám is ír. De ő 60 évesen kezdte el. Apa is ír, és a testvérem is.

E. Zs.: – Először mindent a testvéremnek, hiszen nem nagy köztünk a korkülönbség, így megérti. Újabban pedig Katának. (Vitéz.)

K. P.: – Én először verseket írtam, és azokat mutattam meg egy olyan jó barátomnak, aki térben nagyon távol – 417 km-re – él tőlem, de ő is szereti az irodalmat.

P. E.: – Ő is alkotó?

K. V.: – Nem.

P. E.: – Nem fél attól, hogy ő elfogult?

K. V.: – Ez még nem jutott eszembe. Anyuéknak is megmutatom, de alapvetően kevés embert avatok be.

H. P.: – Az édesanyám olvashatja először az írásaimat. Dicsérni szokta, de most engem is elgondolkodtatott az elfogultság. Persze rossz is lenne, ha nem tetszene neki az írásom. Bevallom, hogy a helyesírási hibákat is anyukám javítja.

P. E.: – Líra vagy próza?

H. P.: – Próza.

K. P.: – Próza.

V. K.: – Fogalmam sincs.

E. Zs.: – Nem szeretek verset írni.

P. E.: – Miben más az alkotási folyamat, ha líra vagy ha próza születik?

V. K.: – Ha verset írok, akkor nem kell eltervezni, mert azt az érzések formálják. Olyan, mint egy imádság, jönnek a szavak, magukat felgöngyölítik. A prózánál van tervszerűség, a történetszálat állandóan fűzni kell, azt kell csiszolni, alakítani.

K. V.: – Nekem a prózáim sikeresebbek. Egyetérték azzal, hogy a vers esetében egy-egy mondat a kiindulópont, ami lehet a cím vagy a legelső sor. Sokkal többet küszködök vele, mert rímelnie is kell. A próza szabadabb, nem igényel annyi odafigyelést.

H. P.: – Próbálgattam verseket írni. Valóban azok csak úgy jöttek. Kicsit a próza hordalékaként. Egy érzelem, egy gondolat állt olyankor a középpontban. A próza is kinőhet egy gondolatból. Én pályázatra írtam először prózát.

P. E.: – Nem okoz nehézséget, hogy a pályázatok esetében kötött a téma?

H. P.: – Nem. Nekem megkönnyítette az írást. De ez nem jelenti azt, hogy nincsenek önálló gondolataim.

E. Zs.: – Pancser versíró vagyok. Utálok rímeket keresni. Amikor odaérek, semmi se jut eszembe. Sokkal könnyebb összefüggő szöveget alkotni.

V. K.: – A versírás nekem jobban tetszik. Csiszolni kell. Elsőre nem lesz tökéletes. A technikai dolgok is közrejátszanak ebben. A rímek nálam jönnek.

P. E.: – Látszik, hogy valaki írogató kamasz? Felismerték ennek a jegyeit egymáson?

E. Zs.: – Virágon látszik az írói véna. Katáról elsőre nem. Rólam se süt. Pannáról simán mondtam volna.

H. P.: – Miért?

E. Zs.: – Az érett megszólalás miatt.

K. V.: – Panna nevével korábban találkoztam pályázatokon. A többiekről nem tudtam, nem is futottunk úgy össze, de most az írás összehozott minket.

V. K.: – Nem tudom megmondani. Ha kívülállóként nézném, akkor magamon se látnám.

K. V.: – Csak a ruhát látjuk egymáson. Ennyi alapján nehéz lenne következtetni arra, hogy valaki ír.

E. Zs.: – Emberfüggő. Van, aki bezárkózó. Aki eltitkolja, hogy ír. Másnál pedig a beszédmód árulkodik.

V. K.: – De arra is van példa, hogy valakiről kiderül, hogy mégse ír, pedig a beszédmódja alapján én erre következtetek.

H. P.: – Virágról tudtam, hogy írogat, de ránézésre nem gondoltam volna. Nincs napi kapcsolatunk.

P. E.: – Kell valami ahhoz, hogy valaki írni kezdjen?

V. K.: – Semmi. (Panna és Zsófi is ugyanezt jelzik nonverbálisan a feltett kérdés feleleteként.)

K. V.: – Akkor én egyedül leszek a véleményemmel. Ha nem történik velem semmi, akkor nehezen jön az ihlet. A mindennapjaimból merítek. Bár a verseim szomorúak, pedig az én hangulatom nem borús.

P. E.: – Milyen fokban életrajzi indíttatásúak a műveik?

V. K.: – Aki engem ismer az azt mondaná a verseimre, hogy „Leírja a saját életét csak más szavakkal.”. A lezser történeteimben pedig mindig úgy írom át, ahogy szerettem volna, hogy történjen.

P. E.: – Akkor ebben Szabó Magda gyerekkori emléke köszön vissza, mert neki is ezt tanácsolták a szülei, ha valaminek kislánként nem tetszett neki a vége, hogy írja át.

E. Zs.: – Én ha dühös vagyok, kiírom magamból a feszültséget. Szituációfüggő, hogy mennyire vagyok benne a történeteimben. Szerintem az én életem nem elég érdekes,

de nézem az utcán az embereket, elképzelem az életüket, és pár elemből már építeni kezdem a sorsukat pl.: magas férfi hosszú kabátban, aktatáskával kalapban...

H. P.: – Az én szereplőim átveszik az én tulajdonságaim. Mondhatni: nyomokban tartalmazznak engem.

K. V. – Amit én éreztem, azt nem viszem bele a műveimbe. Az fikatív. Azt még nem tudom, nem szeretném. De én vagyok, mert gyakran velem történt meg az esemény.

P. E.: – Többet tudnak az emberekről azért, mert írnak?

V. K.: – Igen, hiszen az író kutatómunkát végez, gondolkodik. A nem író nem gondolja ezeket végig. A részletekre nyerek rávilágítást. A „sima gondolkodás” ezt nem teszi meg. Olvasás is kell az íráshoz.

E.Zs.: – Nem hinném, hogy többet tudok. Nem megtapasztalom azokat, amiket leírok, hanem elképzelem. Ha olvasok, akkor sokkal többet megtudok az emberekről.

H. P.: – Magamról tudok meg többet. Én magamat rossz emberismerőnek tartom.

K. V. – Egy emberből annyit látunk, amennyit enged látni. Én nem szokványos dolgokat figyelek meg másokon pl.: milyen tempóban veszi a levegőt.

P. E.: – De pont ettől lát mögé a felszínnek. Akiket tanítok azok tudják, hogy szeretem a nyitott mondatokat. Folytassák az alábbi gondolatot: Az alkotás számomra...!

K. V. – ...gyógyító.

E.Zs.: – ... felüdülést és kikapcsolódást jelent, ezzel a legkönnyebb megnyugtatni magam és lekötöni.

H. P.: – ... a szabadság, ahol önmagam lehetek.

V. K.: – (Ez egy jó kérdés.) ... minden. Akik ismernek, tudják, hogy én órákon is írok, és ez olyan, mint amikor levegőt kell venni: ha nem tenném, megfulladnék.

K. V. – Én is szoktam órán írni, de ilyen postitra, és az nem feltűnő. □

P. E.: – Vannak az alkotáshoz köthető szertartásaik? Vagy egyéb jellegzetességek, amikor jön az ihlet?

E.Zs.: – Éjszaka.

K. V. – Elalvás előtt.

V. K.: – Változó. Volt egy fél év, amikor éjszaka tört rám az ihlet.

H. P.: – Nálam nincs ilyen napszakhoz köthető. Csak úgy jön.

K. V. – Amíg kollégista voltam, akkor a naplóval a kezemben – egy tiltott helyen – az ablakba felülve írtam. Most is megtaláltam azt a zugot, ami csak az enyém és az írásé.

H. P.: – A szobámban írok. De olyankor a külső zajokra allergiás vagyok.

E.Zs.: – Még soha nem írtam az íróasztalomnál. Az nekem kényszerítő. Meglepő helyen a szekrény mögé bebújva tudok ihletet elővarázsolni. Közben eszem. Ez elengedhetetlen.

V. K.: – Bármit el lehet rólam mondani, csak azt nem, hogy szertartásaim lennének, és hogy rendszerető vagyok. Nem minden füzetemben csak 50% az infó, mert a másik felében ott vannak a jelei az ihletnek. Szóval nekem mindenütt van novella-, verstöredék és rajz.

P. E.: – Van már ars poeticájuk?

V. K.: – Nem célból írok. Magamnak írok. Nem pénzért, nem ismertségért. Nagy bölcsességet se akarok átadni.

E. Zs.: – Nincsen semmi különösebb célom vele. Ha egyszer mégis eljutok addig, hogy lesz nyomtatásban megjelent saját könyvem, akkor azt szeretném, hogy a befogadó átélhesse azt, amit én: tudjon azonosulni velem, a karaktereimmel.

H. P.: – Nem gondolkodtam még ezen. Nehéz kérdés.

K. V.: – Azt szeretném, ha éreznék azoknak, akiknek éppen törés van az életükben, hogy nincsenek a problémáikkal egyedül. Bár szomorúak a verseim, de nem búskomorságra invitálok, hanem erőt és gyógyulást kínálok.

P. E.: – Az irodalomórákon az elbeszélő és lírai én megszólalását hangsúlyozzuk. Önök megszólalnak-e a saját személyükben vagy az tényleg egy eltávolított szerep?

V. K.: – Nem teljes valómban. A verseim balladaszerűek. Mindenki megérti csak másként. Örülök, amikor különböző olvasatokat kapok. Rácsodálkozok, hogy én erre nem is gondoltam, amikor írtam.

K. V. – Keveredik benne az én és a nem én. Abban a novellában – amelyiken most dolgozom – „a nevemen szólítom magam”,. Ehhez bátorság kell.

V. K.: – Novellát valamiről írni olyan, hogy a festményre se festem oda a magam, de a lelkem benne van.

E. Zs.: – Nem szeretek megszólalni. A karaktereimnek saját gondolataik vannak, amelyek eltérőek az enyémtől.

H. P.: – Változó a jelenlétem. Van rá példa, hogy azt mondják a szereplőim, amit én nem mondok ki, amikor visszafogom magam egy-egy valós életbeli szituációban, de az én személyiségetől elütő mondatokat is papírra vetek.

P. E.: – Milyen fokban lesz – a mostani terveik szerint – az életük része az alkotás?

E. Zs.: – Civil leszek, de ha megjelenek a könyvpiacra, akkor a tinédzsereknek írok. Vagy a saját korombelieknek.

V. K.: – Fogalmam sincs. Sokfelé ágazik az érdeklődésem: csillagászat, biológia, magyar. Most nincs olyan elképzelésem, hogy író szeretnék lenni.

K. V. – Hazudnék, ha azt mondanám, hogy nem játszottam el a gondolattal, hogy író leszek. De nem fektetek erre hangsúlyt. Túl sok a befutott író. Nem ez az életem fő célja, de valamilyen szinten megmard az írás öröme, akkor is, ha soha nem jelenik meg könyvem. A magam szórakoztatására mindig írni fogok.

H. P.: – Én szeretnék író lenni. De azért ott van a civilszakma, egyéb hivatás választása is.

P. E.: – Hogyan zárjuk ezt a beszélgetést? Talán, mint az önképzőköri alkalmakat. Milyen érzéseket keltett Önökben ez a beszélgetés?

V. K.: – Élveztem. Soha nem szoktam ezeket a gondolatokat megosztani senkivel. Jólesett. Jó alkalom volt önmagamnak is, és a többiekkel találkozni is.

E. Zs.: – Tetszett, főleg a kötetlensége. Jó volt kiadni magamból, hogy hogyan gondolkodom ezekről.

H. P.: – Hasonló érzéseim vannak. A barátaimmal nem ilyen témákról szoktam beszélgetni.

K. V. – Soha nem gondoltam volna, hogy egyszer erről interjú lesz velem.

A délutánt velünk töltötte csendes megfigyelőként Mohácsi Ágnes Lili, aki Kata és Zsófi osztálytársa. A délutánt ő is értékelte.

M. L.: – Büntudatom van.

Mindannyian: – ????????????????????????????? (Erős nonverbális jelek kíséretében.)

M. L.: – Nekem most klarinétórám lenne. Tíz perce tart, de itt akartam maradni veletek. Köszönöm, hogy meghallgathattam a beszélgetést, érdekes volt betekintést nyerni a világotokba az alkotás témáján keresztül.

Több mint 60 perces hangfelvétel készült erről a beszélgetésről, így ez csak töredék, amit itt közreadok az olvasóknak. Számomra feledhetetlen, ahogy Zsófi felidézte, hogy sose aludt az óvodában délben, mert mindig a maga kitalálta mesékkel szórakoztatta a társait. Megható volt hallgatni a történetet arról, hogy Vitéz Kata apukájának regényét (Vitéz Ferenc A táncosnő halála) korábban nem is olvasta, és ettől függetlenül, mégis ugyanolyan elemeket szőtt egy novellájába, mint ő, és ebben megérezte a mélységes összetartozásukat a világlátásuk tekintetében is. Virág vallomása az eredetiségről szintén mély nyomott hagyott bennem, mert minden elolvasott jó kortárs vers után azt érzi, hogy kár, hogy nem ő írta. S drukkolok, hogy egyszer Panna befejezze a Horvátországból hazafelé tartó úton született regényötletét.

FABULÁK

Vasvári Boglárka: A méhecske és a medve

A méhecske és a medve nagyon jó barátságban voltak. Amikor a medve megtudta, hogy a családja látogatóba jön hozzá, elkezdett takarítani. Miután végzett, elindult a méhecskéhez. Elmesélte neki boldogan a hírt, ezután a barátja egy jó nagy bödön mézet adott neki. Ugyanis úgy kezdődött a barátságuk, hogy megállapodtak abban, hogy a medve megvédi őt mindenféle állattól, ellenségtől, sőt, ő még a virágokra is vigyázott. A méhecske cserébe minden héten adott neki mézet.

A medve énekelve, dúdolászva elindult haza. Annyira boldog volt, hogy a lába elé nem figyelt, és a mézet elejtette. Szomorúan hazaballagott. Talált egy kicsit, de hát, a méz még egy ebédre se lett volna elég, nemhogy a vendégeknek, meg aztán neki egy hétre. Így hát visszament a méhecskéhez. Ő egyből az ajtóban látta, hogy nagyon szomorú. Megkérdezte, mi a baj. A medve nagyon szégyellte magát, amiért ilyen ügyetlen volt, inkább el se mondta, és kitalált egy hazugságot. Tudod, méhecske, már rendet raktam, minden munkát elvégeztem, már csak a vendégek hiányoznak. Ezt kamuzta a medve.

Igazából nem akkora hazugság, mivel tényleg a vendégek hiányoztak a mézen kívül. Így átjöttem hozzád segíteni vagy beszélgetni, és legalább az idő is hamarabb telik így. Az igazi indok az volt, hogy neki nincs telefonja, s míg a méhecske nem figyel, addig ő üzen a családjának, hogy nem tudja őket fogadni. A medve levélben kapta az üzenetet, de már nem volt annyi idő, hogy megkapják időben, ha ő is a postára adná a sorait. Bemenetek a házba, és a méhecske elment egy kis nasiért. A medve kihasználta az alkalmat, és gyorsan írt egy üzenetet. A méhecske nem vette észre. De nem sokkal később a méhecskét felhívták, és utána észrevette az elküldött üzenetet. Megkérdezte a medvét, hogy miért mondta le a találkozót. A medve elmondta az igazat.

A méhecske adott neki egy hatalmas bödön mézet. A medve nagyon boldog lett. Megköszönte, és rájött, hogy az igazat el kell mondani – főleg egy barátinak –, mert ő még lehet, jobban tud segíteni, mint bárki más.

Gál Sára Borbála: A gólya és a róka

A gólya mindig is egy szabad állat volt, sosem kellett semmihez igazodnia: akkor szállt tova, amikor csak kedve támadt, és mindig elérte a kitűzött célját. A róka is mindig erre a korlátlan szabadságra vágyott és olyan szép szárnyakra, mint amilyenek a gólyának is voltak. Nem is volt olyan nap, hogy ne álmódzott volna róluk, ugyanis ha neki is lett volna szárnya, nem kellett volna négy lábon menekülnie az állandó veszélyforrások, mint például a vadászok elől. El is határozta egy szép napon a róka, hogy megkéri a gólyát, hogy legalább egyszer kipróbálhassa, milyen is ott fenn, a magas végtelenben.

– Drága gólya, szépen kérek, hadd láthassam azt, amit te! Csak egyszer vigyél fel oda magaddal!

– Te, oda, fel, velem?! Na, ne nevetess! Mégis mi dolga volna ott egy magadfajta négy lábon járó rókának?

– Tudom, hogy nem mindennapi kérés egy ilyentől, mint én, de ez minden vágyam.

– Hát legyen, nem bánom, de csak egyszer, és nem vállalok felelősséget a testi épségedért, úgy vigyázz!

– Jajj, drága gólya, annyira köszönöm, menjünk hát most, azonnal!

Azzal a gólya lábaival felmarkolta a rókát, majd szépen, lassan emelkedni kezdett. A gólya tudta, hogy a sok szép szó mögött gonosz szándék van, amely be is bizonyosodott. A róka néha amilyen ravasz, olyan buta is tud lenni, úgy gondolta, hogy majd a levegőben, amikor már félúton lefelé elkapja a gólya lábát, lehúzza azt a földre zsákmányként. A gólya viszont okosabb volt, és ledobta a rókát a magasból, mondván:

– Ha ennyire repülni akartál, akkor – tessék – most megkapod!

A róka szörnyethalt a zuhanástól, a gólya viszont még óvatosabb lett ezentúl.

Kontor Petra: Az oroszlán, a leopárd és a róka

Egy nap az oroszlán céltalanul bolyongott az erdőben. Idejét se tudta, mikor ejtett utoljára zsákmányt, ezért igen rossz kedve volt. Ekkor meglátta a leopárdot, ahogy vidáman lakmározik. Hirtelen előntötte az irigység, és odament hozzá azzal a szándékkal, hogy elveszi a zsákmányát. A leopárd azonban nem hagyta magát, és csakhamar élet-halál harcot vívtak a már nagyrészt elfagyasztott élelemért. Egyre jobban belelendültek, már egyiküknek sem számított a zsákmány, már csak egymást látták, és saját elszenvedett sérelmeiket. Annyira el voltak foglalva a másikkal, hogy észre sem vették a rókát, aki épp időben érkezett, és jóllakott az áhított vacsora maradékával. A harcoló felek kifulladásra már csak azt látták, ahogy elégedetten a szája szélét nyalogatva elsétált.

Sose feledd el, hogy miért is kezdődik el valami, mert csak utána fogsz rá emlékezni, miután elvesztetted.

Lila lélek

Mint apró gyerekek, úgy kergetőztek a porral vegyült falevelek. Színeik összemosódtak, majd szétváltak, a vörös, barna, óarany és halványzöld alkotott zavaros elegyet. A szél haragosan szállította őket ide-oda, mintha szegények tényleg ártottak volna neki. Apró virágok csatlakoztak a különös táncba, és a lépcsőn lebukdácsolva terültek szét a labdakoptatott betonon. Egy alak nagy szemekkel figyelte a különös, mégis hétköznapi jelenséget, majd remegő lábakkal ereszkedett le melléjük.

– Milyen kiszolgáltatottak - jegyezte meg magában, majd hirtelen ötlettől vezérelve puha ujjbegyeivel megtapogatta a kupacot.

– Most biztos bolondnak néznének - mormogta - De olyan furák! Mintha életre keltek volna.

Lemosolygott a lágyan elfekvő növényekre és óvatosan arrébb sepet egy hatalmas levelet. Gyönyörű, mélylila szirmú virág bukott elő az összekevert mindenségből, vagy éppenséggel a semmiségből.

Odahajolt, hogy felvegye, majd sebesen vissza. Töprengett pár pillanatig, nézegette a törékeny apróságot, és most, hogy figyelmesebbé vált, észrevette, hogy gyűrött, sötétzöld levelek ölelik körbe.

– Olyan védtelen, mint minden más ezen a világon. Vajon honnan került ide? Milyen ágról szakadt le? Lehet, más országban bimbózott? Egy réten vagy kertes ház ablakában növekedett? Most pedig csak itt ücsörög, s várja a következő állomást – jelentéktelen gondolatok cikáztak a szőke hajkoronával betakart fejben.

Nagyon régen volt ideje ilyen kis dolgokról elmélkedni. Szinte már nem is emlékszik azokra a napokra, amikor kócos tincsekkel, csokival összekent pólóval, kikötődött majd összegabalyodott cipőfűzővel szaladgált, és az életet hihetetlenül puhának és könnyűnek érezte.

Az előbb elcsendesült szél most megint erőre kapott, ezért a fiú felkapta az új kabaláját, és szorosan a szívéhez szorította. Lassan felemelkedett, s körbenézett. Egy árva lélek sem szívta vele a csípős levegőt, s a süvítésen kívül semmi zaj nem uralkodott a pályán. Csillogó szeme kedvesen megsimogatta a kikopott vonalakat, az elhagyott zöld gumilabdát, az összehajló, sokszínű levelekkel befutott faágakat, a felette fodrozódó, különböző alakú felhőket, amik lustán pihentek meg az azúrkék égen, s még az eldobott édességpapírok is kaptak ebből a szeretetből.

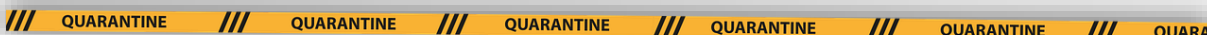
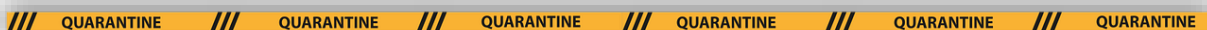
Igazából nincs olyan dolog, aminek nem tudott volna adni. Viszont az egészben az a szomorú, hogy úgy érezte: senkije sincs, aki kaphatna belőle, s mindig csak reménykedve tartogatta, hátha valaki egyszer kopogtat azon a nagyon is könnyen ledönthető és veszedelmesen ledöntésért reménykedő kőfalon. Néha már úgy gondolta, hiába az egész, de aztán mindig lángra kapott a szívében egy apró szikra, amivel visszaugrott oda, ahonnan évekkal ezelőtt indult, s kinyújtotta a kezét, hogy hátha érkezik majd valaki, aki megfogja. Mindegy, hogy ki, csak jöjjön! Ne hagyja belesorvadni a várakozásba! Pláne ne úgy, hogy mindenét neki tartogatja...

Csendes léptekkel szelte a métereket, amik elválasztották a kidőlt, megviselt fakaputól. Nagy lélegzetvétellel lépte át a kis terület határát, majd eldobta a virágot, hogy az járja a saját útját.

Lehet, hogy neki is indulnia kellene, mert ő fogja megtalálni azt az embert, akire szüksége van?

Karanténban született gondolatok és vallomások 2020-ban született irodalmi dolgozatokból kiemelve

„Szerintem fontos, hogy ilyenkor még inkább odafigyeljünk idős embertársainkra, főleg szeretteinkre. Felhívni gyakran a nagyszüleinket, akár annak céljából, hogy ellenőrizzük őket, hogy otthon vannak-e, felajánlani, hogy bevásárolunk nekik, de odafigyelve a megfelelő távolságtartásra.

Maszkot és kesztyűt viselve oda kell figyelni a megfelelő higiéniára. Mossunk naponta többször kezet, hordjunk magunknál kézfertőtlenítőt, ha esetleg kimegyünk az utcára, és nyilván tartsuk a megfelelő távolságot!” (Mezibroczy Bella, 7.A)

„Napjainkban minden magyar embert, mint ahogy a világon mindenkit, érint a koronavírus elleni küzdelem. Az emberek életét felforgatja, szomorú, tragikus élethelyzeteket teremt a mindennapokban. Félelemmel tölt el ez a bizonytalanság, amiben minden ember és család él. Nem tudjuk, meddig tart, és milyen áldozatokkal

jár, s hogyan érinti családunkat, közvetlen környezetünket ez a betegség. A családok számára nagy kihívás otthon maradni, főleg hosszú időn át. A bezártság, a szabad mozgás korlátozása az embereket ingerültté, feszültté teszi. Tovább súlyosbítja a helyzetet a betegség mellett a létbizonytalanság is, amely az emberek nagy részét súlyosan érinti.” (Nagy Zsófia, 7.A)

„Fontos, hogy megállítsuk a járványt, hiszen ha nem tesszük, lehet, hogy úgy elpusztítja az országot, mint régen a pestis. Én a kialakult helyzet átélőjeként teljesítem az ajánlott tevékenységeket, mint például: nem érintkezek emberekkel, rendszeresen kezet mosok. (...) A távoktatás egy kifejezetten hasznos ötlet volt, mivel a gyerekek megállás nélkül tudják folytatni tanulmányaikat. Viszont fontos lenne a koronavírus mihamarabbi megállítása, mert ha hosszútávon is így kell tanulnunk, akkor az káros lenne a látásunkra. Én ezt a távoktatást jelenleg élvezem, mert szeretek új dolgokat kipróbálni, viszont sokáig nem szeretnék így tanulni, mivel nagyon hiányoznak a barátnőim, és szeretek iskolába járni, főleg úgy, hogy lehetőségem volt iskolát váltani.”

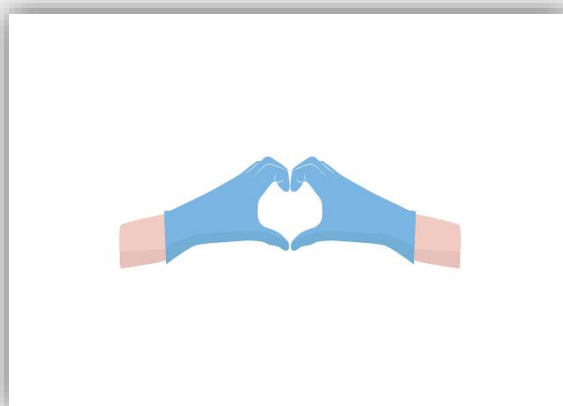
(Váradi Eliza Sára, 7.A)

„Én úgy gondolom, hogy most káosz van. Az emberek pánikolnak, kétségbe vannak esve, hogy mi lesz, és mi fog történni. A nagyobb boltokban hiány van sok termékből, be kell raktározni, mert nem tudjuk, hogy mi fog még bekövetkezni. [...]

Már a csapból is ez folyik, hogy maradjunk otthon. Sok ember fel van ezen háborodva, hogy ez butaság, és nem értik, hogy miért kell otthon maradni. Ezért ezek az emberek

kimennek, közösségben vannak. De ha csak egy kicsit is belegondolnának a helyzetbe, máris nem ez lenne a véleményük. Gondolj csak bele abba, hogy ha kimész az utcára mindennap, és egész nap közösségben vagy, akkor az életedet kockáztatod, mert bárki lehet vírushordozó a baráti társaságodban, és lehet, pont te leszel az, aki elkapja. Viszont ha mindenki csak bent van, akkor sokkal később megy el a vírus, mert vár az újabb és újabb áldozatára. [...]

Védenünk kell a szüleinket, nagyszüleinket. Különösen az idősebbeket, mert rájuk ez a vírus nagyon veszélyes lehet.

Én legalábbis úgy cselekszem, ahogyan azt kérik, és vigyázok a saját és a nagyszüleim, szüleim épségére, életére. Nagyon remélem, hogy akit ez nem érdekel, és nem tartja be a szabályokat, majd Isten segít neki abban, hogy megvilágosodjék.” (Erdei Míra, 7.A)

„Nagyon sok embernek még dolgozni kell járnia, ezért nem tud otthon lenni. Viszont ők még talán jobb helyzetben vannak, mint aki emiatt elvesztette az állását és ezekben a nehéz időkben nem tud miből megélni. Sok helynek – aminek eddig nagy volt a forgalma – be kellett zárnia. De van olyan hely is, amely csak azért tart nyitva, hogy ne legyen nulla a kereset. Az egészségügyben dolgozó emberekre pedig most van a legnagyobb szükség vagy talán még nem is most, hanem akkor, ha felgyorsul a vírus terjedése, és egyre több lesz a beteg, akit ápolniuk kell. Remélhetőleg nem fajul el annyira, mint például Olaszországban. Ha vége lesz ennek az egésznek, akkor nehéz és talán még nehezebb is lesz, mint a mostani idők, mert mindennek vissza kell állnia

az eredeti működésbe, és nagyon sok embernek új munkát kell keresnie, mert esetleg a hely, ahol dolgozott, véglegesen bezárt.”

(Czene Sára Zsuzsanna, 7.B)

„A koronavírus miatt kialakult helyzet megnehezítette az életem, és szerintem mindenkiét. Nehezen élem meg a mindennapokat a tanulás szempontjából, mert úgy érzem, sokkal többet kell tanulnunk így, mintha iskolában lennénk. Jobban elfáradok itthon az egész napos tanulásban, mint mikor korán felkelek az iskolába való indulás miatt, bebuszozok a suliba, illetve délután hazajövök. Másfelől aggasztónak találom a vírus miatt megbetegedett és elhunyt emberek számát hazánkban és a környező országokban.” (Farkas Petra, 7.B)

„Szerintem ezt a vírust át fogja vészelni az emberiség. Már így is nagy lépéseket teszünk a gyógyulás felé: már tudunk online oktatni, vásárolni. Ha úgy nézzük, szerencsés helyzetbe vagyunk. Lehetne sokkal rosszabb is a helyzet.” (Garai Zóra, 7.B)

„Itthon vagyunk, mert most ezt kell tennünk. A házi feladatainkat digitálisan kapjuk, és adjuk tovább. Vajon ezek a változtatások akkor is bekövetkeztek volna, ha nem

lennénk vészhelyzetben? Valószínű, csak felgyorsult a folyamat. Korunk egyik fő kultúraközvetítőjeként a neten is egyre gyakrabban találkozhatunk karanténversekkel, dalokkal. Erre példa Strohmayer Ádám Nemzeti dal átdolgozása is. [...]

Véleményem szerint végeredményként mindenki vesztes lesz, hiszen, ha nem is kapjuk el a fertőzést, akkor is sok áldozattal fog járni a betegség egyéni és országos szinten is. Jellemzően most egy közös cél mentén vállalunk sorsközösséget, mint a múltban a szabadság hősei. Így igazzá válik, hogy egyedül vagyunk, de mégis együtt vívjuk meg a háborút!"

(Móricz Margaréta, 7.B)

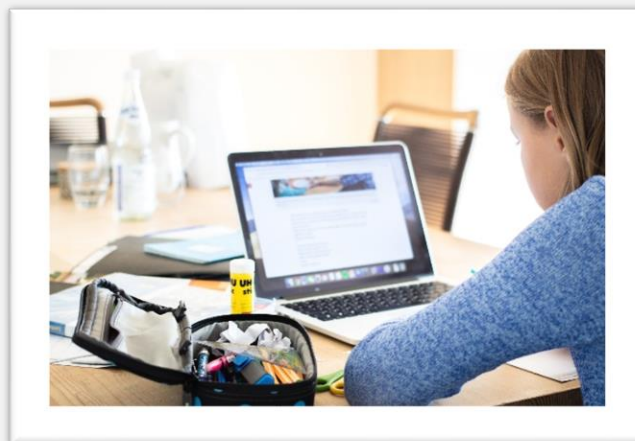
„Azoknak, akik most dolgoznak: orvosoknak, ápolóknak, gyógyszerészeknek, beszállítóknak, akik értünk áldozzák idejüket: köszönetet kell mondani. Ezt a haza védelméért kell csinálni. Lehet, hogy sok ember számára ez nehézséget jelent, de ezt meg kell érteni. A cél, hogy minél kevesebb áldozattal járjon ez a kialakult helyzet.”
(Ökrös Tímea, 7.B)

„Sokan mondják azt, hogy kisebb vírus a koronavírus az influenzánál. Szerintem mindegy, hogy hívják, ha megbetegíti az embereket (engem, szeretteimet vagy bárki mást), sok esetben pedig az ember élete függ tőle. Éppen ezért fontos, hogy mindenki vigyázzon magára, fogadjuk meg, amit a tudósok tanácsolnak, és mindenki tartsa be a szabályokat.”
(Végh Zsombor, 7.B)

„A koronavírus-járvány engem is érzékenyen érint. Mondhatni azt, hogy rabságban élek itthon. Nem járhatok iskolába, nem találkozom az osztálytársaimmal, tanárainkkal és a barátaimmal. Remélem, ez a helyzet nem tart sokáig és visszatér minden a régi kerékvágásba. Addig is marad a remény és az imádság.” (Kárai Csilla, 7.B)

„A saját véleményem szerint, ha mindenki betartja a szabályokat és az elrendelt intézkedések szerint cselekszik, megállíthatjuk a vírust. Első éves gimnazista diákként elég nehéz feladat az otthontanulás, hiszen sokkal több időt vesz igénybe egy adott tantárgy tanulása. Hogy miért? Elsősorban azért, mert egy új anyag mindig nehezebb, és a megértés befogadása időbe telik. Persze nagyon segítőkészek a pedagógusok, és nyilván mindenben próbálnak a diákok segítségére lenni, de ez így digitálisan nem mindig olyan egyszerű. Most érezhetjük csak igazán, hogy milyen fontos az iskola és a tantermek világa. Ahol feltehetjük kérdéseinket, és megoszthatjuk egymással a véleményünket. Otthon viszont ez mind kimarad, így kissé monotonná válnak a mindennapjaink. De most ezt a helyzetet kell elfogadni a jobb jövő reményében.

Ez a betegség az idősekre jelenti a legnagyobb veszélyt, az ő érdekükben kell jobban vigyáznunk. A kézmosás, a zsebkendőbe való köhögés mind apró dolgok, de most létfontosságúak.

Próbálom kihívásként kezelni ezt az állapotot, amit igenis végre lehet hajtani. Nincs más dolgunk csak az, hogy, betartsuk az előírásokat. Nézzük a dolog pozitív oldalát, így legalább lesz időnk az otthon elmaradt tevékenységeinket pótolni, mint például a kertészkedés, nagytakarítás, vagy akár az olvasás. Többet lehetünk a szűk családdal, és kicsit lelassul körülöttünk minden.

Viszont továbbra sem szabad elhanyagolnunk a kötelességeinket a tanulást vagy a munkát, mert később komoly hátrányaink lehetnek belőle. Akár életek is múlhatnak tetteinken, fel kell fogni, hogy a körülmények is mind azt bizonyítják, mennyire jelentős, hogy hogyan cselekszünk.” (Nagy Kamilla, 9.C)

„Szerintem ebben az esetben a pánik a lehető legrosszabb, ezzel nem azt szeretném mondani, hogy ne vegyük komolyan, hiszen komolyan és felelősségteljesen kell venni a dolgot, csupán nem kell túlpánikolni, hanem higgadtnak kell maradni ebben a helyzetben. Számomra ez a vírus őszintén egy jel a Földtől, hogy sok mindenen kellene változtatnunk. Ez lehet csak az én véleményem, de szerintem van benne valami. Gondoljunk bele: rengeteg rossz dolgot tettünk a Földdel. Véleményem szerint a Föld jelez nekünk ezzel, hogy valamit eddig nagyon rosszul csináltunk. Remélem, az emberiség észhez tér, és jobban oda fogunk figyelni a környezetünkre, illetve társainkra... Nyilván nem azt mondom, hogy az emberek a világon a legrosszabbak,

ilyet sose mondanék. Szimplán követtünk el néha nagyon-nagyon rossz dolgokat...”

(Salánki Lilla, 9.C)

„Igaz, te egyedül nem fogod tudni megváltoztatni a világot, de ha mindenki betartja a saját életében, környezetében a szabályokat, azokra a kis dolgokra, amik nem kerülnek sok időbe, például egy fertőtlenítés, akkor az a sok kicsi sokra megy, és így remélhetőleg hamarabb vége lesz. Ezért te is maradj otthon, most csak virtuálisan találkozz barátaiddal, csak telefonon beszélj rokonaiddal, ne hagyd el az otthonodat, ha nem muszáj, moss kezet, imádkozz, higgy Istenben, légy erős. Így minél előbb újra találkozhatunk, szeretteinkkel, barátainkkal.”

(Vasvári Boglárka, 9.C)

„Van az a mondás, hogy a „Remény hal meg utoljára”, ez lebegjen a szemünk előtt ebben a nehéz helyzetben. Az imádság – mint református ember – úgy gondolom és tapasztalom, hogy bármilyen helyzetben segíthet. Imádkozunk azokért, akik betegek, és segítségre lenne szükségük.”

(Vincze Lilla, 9.C)

„A világ bármely pontján egy fontos mondat hangzik most el, de az dinamikusan és lényegretörően szemlélteti számunkra a közös célt, amely segíti életben maradásunkat, egész életünket: MINDENKI MARADJON OTTHON.

(Baracsi István, 10.C)

„A mai világ fontos mondata lett, hogy „MARADJ OTTHON!”. Ugyanis most mindenkit egy közös érdek vezérel: az egészség megőrzése, az életben maradás, és ezért összefognak az emberek. Láthatjuk, hogy még azok az embereknek is meglágyulnak, akikre eddig azt lehetett mondani, hogy kőből van a szívük. A programok nem álltak le, hisz pl.: otthonról is lehet nézni a színházi előadásokat. Ma kaptam egy üzenetet, hogy elkezdődtek *Az öreg hölgy látogatása* olvasópróbái online.” (Csarnai Dorina, 10.C)

„Bízom abban, hogy a világ képes lesz összetartani, és együtt, közös erővel legyőzni ezt a vírust. Ha időben és megfelelően cselekszünk, valamint megteremtjük az egészséges lét szükségleteit és figyelünk a környezetünkre, legyőzzük azt, ami most olyan kilátástalannak tűnik.” (Kiss Gréta Borbála, 10.C)

